

Dobozi Eszter

Észak s dél között

Nils Holgersson Márton lúdja se jobban,
sem holmi kormoráncsapat,
vándordaruk se régi égi télben,
fel nem feszültek így a szélre...
a tompa test meg-megremegve száll –
oly látható az is, amint siet
minden ízében fúródni egyre beljebb
a sűrű anyagszerűbe fenn...
elnyelődni hív a sötétnél sötétebb,
elveszejtődni a pámás öbölnek
körkörös mélyiben – végtelen parancs ez!
s a védtelen hogy tolul, nyomul,
betöltve tisztét, a csúfosat,
hiába mögötte fény, özönnel,
e kénytelen ragyogás rokontalan,
aranyos szálakon tétlenül hanyatlík el,
elengedi az élőt, az egyszer voltat,
nem szólít, nem tart meg, s vissza
nem fog ezemyi karja; ezemyi szárnyán
míg amaz ott röpül-röpül,
mint menekedő madarakkal
ahogy alatt együtt szalad
és el nem marad: a föld, a föld,
s mindegyre még: a tengerek, a tengerek;
elől sötét hiába szív,
hátral a nap hiába hajt,
odalenn csak vonul-vonul
a táj, a nyáj, bevégezetlenül...

Valamikor

ez nem ugyanaz
a fehérén is fehér –
négyyszög
a vászon négyyszögén:
nem ugyanaz...
ágakra láttam itt
valamikor,
erek hálóján át
egy szürke falra,
cicomás boltozatra;
ma: jégcsilingók
csengettyűznek ugyanott...
valamikor
e nyíláson át
szökött be minden
színekben, ezer árnyalakban,
valamikor
e szűk pillantásban
egész világgá tárult,
ki látott innen
valót, eget,
s e nézésben volt
egészen itthon
valamikor;
ma: jégcsilingó,
a fehérén fehér